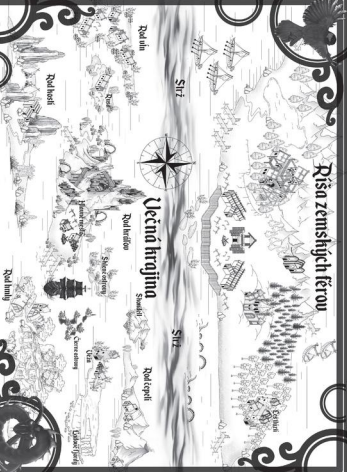

VEČNÝ
KRÁL'

LJ ANDREWS

Ríša zemsých fěrou

Uečn hrajina

Rod uin

Šir

Rod hradřou

Šir

Rod ěpeli

Rod hosti

Rod hmlj

Rueš

Hesne treč

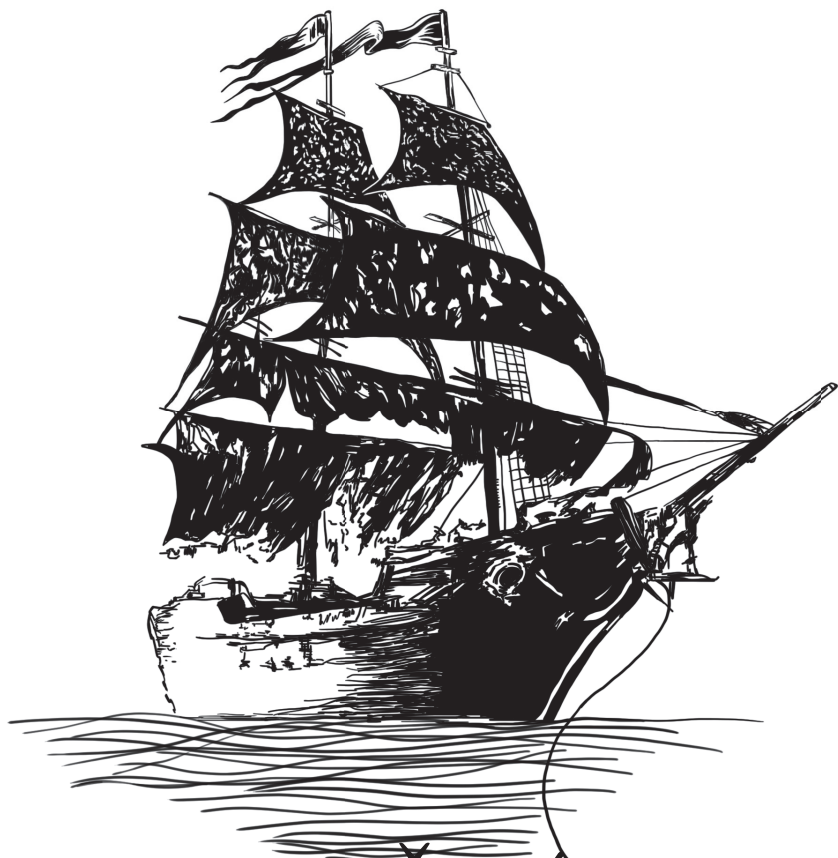
Šicec odřou

Šteadit

Cenec odřou

Uš

Gentur

VEČNÝ KRÁL'

L. J. Andrews

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu L. J. Andrews: The Ever King preložila Natália Chudá.

Translation © 2024 by Natália Chudá

Zodpovedná redaktorka: Zuzana Šmatláková

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

THE EVER KING Copyright © 2023 by LJ Andrews

All rights reserved

Slovak edition © 2024 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko

Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design by: MerryBookRound designs

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-69010-25-3

EAN 9788069010253

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Doznamka autorky

Vitajte v temnom svete Večného kráľovstva. Dúfam, že si knihu aj hlbokú, majetnícku romancu medzi Liviou a Erikom užijete. Práve to je dôvodom tejto poznámky. Niekomu sa môže zdať, že činy nášho morálne sivého Večného kráľa sú na hranici správneho a, no... brutálneho.

Nie je prítulný (teda aspoň kým neolúpeme nejaké vrstvy), takže by ste mali vedieť, že niektoré jeho činy sú temné a zvrátené.

Svet Večného kráľovstva je postavený na svetoch z mojej druhej série – *The Broken Kingdoms*.

Moji námornícki priatelia, berte, prosím, na vedomie, že hoci som skúmala dobrodružný životný štýl námorníkov, toto je fantasy kniha. Pri svojej Večnej lodi som trochu popustila uzdu fantázii, a preto nie je úplne historicky presná ako plavidlá, ktoré sa plavili po karibských moriach.

Majte na pamäti, že hoci ide o samostatnú knižnú sériu, niektoré postavy, ktoré sa objavia v tejto knihe, môžu byť neúmyselnými spoilermi niekoľkých odhalení v prvej a druhej knihe série *The Broken Kingdoms*.

Čitatelia, ktorí sa pridávajú na konci *The Broken Kingdoms*, vitajte vo svete pod vlnami. *Večný kráľ* sa odohráva približne dvadsať rokov po udalostiach v šiestej knihe (*Dance of Kings and Thieves*) zo série *The Broken Kingdoms* – ak viete, tak viete.

Malý Erik vyrástol a vracia sa pomstiť.

Bez ďalších okolkov – vitajte vo Večnom kráľovstve.

Varovanie o obsahu

Táto kniha obsahuje scény, ktoré by mohli byť pre niektorých čitateľov spúšťačmi rôznych reakcií:

Scény opisujúce mučenie

Mučenie žien a detí

Zrieknutie sa rodiny

Sexuálny obsah

Krv

Násilie

Mrzačenie

Šikanu

Záchvat paniky

PTSP

Temné témy

Vraždu

Úzkosť

Únos

Traumatické poranenie mozgu v dôsledku mučenia

Dotyk bez súhlasu

Čítajte opatrne!

Venujem kráľovnám, ktoré zbožňujú krásne čierne srdcia zloduchov. Priznajme si, že sú viac sexy ako kladní hrdinovia.

ĽUDIA NIE SME,

NO PRACUJEME, HNIJEME.

SPÁNOK NÁM NEPATRÍ,

KÝM NESKONČÍME.

PO HROBE NÁMORNÍKA

TÚŽIME.

K POSÁDKE

VEČNÉHO KRÁĽA PATRÍME.

Záver bolo potrebné zmeniť.

Dievča celé popoludnie preškrťovalo riadky brkom z havranieho pera a pridávalo nové, lepšie slová, aby ich mohlo prečítať chlapcovi v tme. Príbeh o hadovi, ktorý sa skamarátil s vtáčatkom. Príbeh, v ktorom žili šťastne až do smrti, pretože v jej verzii had vtáčatko nikdy nezhltoľ.

Dlho po tom, čo mesiac vystúpil najvyššie na nočnú oblohu, dievča vykĺzlo z podkrovia bojovej pevnosti neďaleko pobrežia. Steblá prasličky ho skrývali, kým hľadalo cestu k starej kamennej veži. Vrchol bol prepadnutý a už to ani nebola veža, ale steny mala hrubé ako dvaja muži stojaci vedľa seba.

Pozdĺž základov bolo niekoľko otvorov zakrytých železnými mrežami. Dievča v duchu napočítalo šesť zamrežovaných okien, kým sa prikrčilo pri poslednej cele.

„Krvavec,“ zašepkalo. Od konca bitky sa naučilo dýchať dostatočne hlasno na to, aby ho chlapec vo vnútri počul, a zároveň tak, aby si strážne na hraniciach mysleli, že je to len syčanie nejakého lesného tvora.

Päť nádychov, desať, potom sa z tieňa vynorili oči, červené ako búrlivý západ slnka.

Bol to desivý chlapec. Len o pár rokov starší ako ona, no už bojoval vo vojne. Pozdvihol meč proti bojovníkom z jej ľudu. Chlapec, ktorý mal na koži ešte stále zaschnutú krv.

Dievčinino srdce zovrela zvláštna hrôza, ktorej nerozumela. Dnes v noci možno vidí chlapca naposledy; musí to stať za to.

„Súd sa začína s východom slnka,“ povedal chlapec a hlas mal suchý. „Radšej odíď, princeznička.“

„Niečo som ti priniesla a musím dokončiť ten príbeh.“ Z kapsy prevesenej cez plece vytiahla malú knihu viazanú v ošúchanej koži. Na obálke bola nakreslená čierna silueta vtáka a skrúteného hada. „Chceš počuť, ako sa skončí?“

Chlapec ani nežmurkol. Potom si pomaly sadol na vlhkú zem a prekrížil si nohy pod svojím útlým telom.

Dievča čítalo posledné strany svojho nového, prijateľnejšieho konca. Vtáčatko a had sa aj napriek rozdielom spriatelili. Žiadne klamstvá, žiadne ľsti, žiadne triky. Každým slovom sa približovala k mrežiam, až kým sa hlavou neoprela o chladné železo. Jedna ruka jej klesla medzi mreže, akoby sa načahovala za chlapcom vo vnútri.

„Hrali sa od východu do západu slnka,“ čítala a žmúrila na svoje chaotické písmo. „A žili šťastne až do smrti.“

Keď zavrela knihu a pozrela na chlapca, na tvári sa jej objavil úsmev. Oprel sa o dlane, vystrel nohy a prekrížil si holé členky. „To sme my, princezná? Had a vtáčatko?“

Jej úsmev sa rozšíril. Celé to pochopil. „Myslím, že áno. A stále boli priatelia. Preto môžeš zajtra na súde... no, môžeš povedať, že už nebudete bojovať. Moji ľudia ti dovoľia zostať.“

Už žiadna krv, žiadne nočné mory. Dievčina už nedokázala tolerovať ďalšiu krv preliatu z nenávisťi a vojny.

Keď chlapec stíchol, opäť zalovila v kapse a vytiahla povrázok. Na jeho konci bol strieborný privesok, ktorý kúpila za posledné drobné. Mal podobu letiacej lastovičky.

„Tu máš.“ Prestrčila ručne vyrobený náhrdelník cez mreže a pustila ho na zem. „Myslela som, že by ti mohol pripomínať tento príbeh.“

Zrazu bola vzdialenosť medzi nimi požehnaním. Keby bola bližšie, chlapec by zbadal červeň v jej lícach. Pochopil by, že jej nádej vložená do talizmanu nebola o spomienke na príbeh, ale skôr o spomienke na *ňu*.

Chlapec si pomalým pohybom privesok zobral. Špinavým palcom prešiel po krídlach. „Zajtra ma buď pošlú preč, alebo sa stretnem s bohmi, Vtáčatko.“

Žalúdok jej poskočil a niečo teplé jej ako rozliaty čaj zaplavilo vnútro. Vtáčatko. Táto prezývka sa jej páčila.

„To sa stane, keď prehráš vojnu.“ Chlapcovi šklblo perami, keď si dával povrázok okolo krku. „Nedá sa to zastaviť.“

Rozbúchalo sa jej srdce. Spustila bradu. Aj keď mala nádej, nebola hlúpa. Vedela, že jediné, čo chlapca chráni, je to, že je chlapec. Keby bol muž, popravili by ho. Bojoval proti jej ľuďom; nenávidel ich.

Presne ako had v príbehu nenávidel vtáky za ich slobodu vo výškach.

Bolo jej to jedno. Hlboko v kostiach ju k chlapcovi niečo priťahovalo. Dúfala, že aj jeho k nej.

Nádej však zomrela. Bola síce pravda, že je mladý, ale vždy bude označovaný za nepriateľa. Vyhnaný a zakázaný.

Zažmurkala a znovu sa načiahla do kapsy vystlanej kožušinou. „Viem, že toto je pre tvoj ľud dôležité. Myslela som, že by si to chcel ešte raz vidieť.“

Nato opatrne uchopila zlatý talizman v tvare tenkého disku. Bol ošúchaný, starý a krehký. Na drsných okrajoch sa držali a bzučali zvyšky zvláštnej mágie. Keby jej otec vedel, že ho potiahla z trezoru, pravdepodobne by jej týždeň nedovolil vyjsť z izby.

Mesačné svetlo sa odrážalo od zvláštnej runy v strede talizmanu. Chlapec v tieni vydýchol. Nemyslela si, že to chcel urobiť.

Prvý raz, odkedy mu začala čítať, sa vyšplhal po kamennej stene a chytil sa mreží. Červeň v jeho očiach stmavla ako krv. Úsmev sa mu zmenil. Rozšíril sa a dievča zazrelo špičku jeho očného zuba. Vyzeral takmer ako vlčí tesák, len nie taký dlhý.

Z toho úsmevu jej prebehol mráz po chrbte.

„Spravíš pre mňa niečo, Vtáčatko?“

„Čo?“

Chlapec kývol hlavou na talizman. „Bol to dar od môjho otca. Postráž mi ho, dobre? Jedného dňa si poň prídem a potom mi môžeš porozprávať viac príbehov. Sľubuješ?“

Dievčina ignorovala zimomriavky na rukách a zašepkala: „Sľubujem.“

Keď sa neďaleko ozvalo vrzganie ťažkých topánok, naposledy sa pozrela na chlapca v tme. Zdvihol strieborný prívěsok s vtáčikom a ešte raz sa usmial tým vlčím úsmevom. Ona sa rozbehla do trávy.

Pulz sa jej zrýchlil, keď sa ponáhľala naspäť do domu. Pohľad upierala na talizman a nevšimla si koreň, ktorý trčal z pôdy. Špička nohy sa jej zachytila v hrubom oblúku a dievča sa zvalilo tvárou na zem.

Odkiaľšala si a vyškriabala sa na kolená. Pri pohľade nadol jej zovrelo vnútornosti.

„Ach, nie.“

Spadla na talizman, ktorý len pred chvíľou sľúbila ochrániť. Tri zlaté zúbkované časti sa teraz trblietali na zemi. Slzy jej rozmazali zrak, keď ich zbierala a vzlykajúc sľubovala noci, že to opraví, že napraví, čo sa pokazilo.

Možno pre zúfalstvo si nevšimla, že zvláštna runa, ktorá bola kedysi na povrchu talizmanu, teraz zdobí hladkú pokožku pod jej laktom.

Čím viac sa postupne dozvedala o krutosti morských férov, ktorí napadli jej ľud, tým viac jej tá noc pripadala ako potupné tajomstvo. Vymýšľala si historky o jazve na ruke, o nešikov-

nom zakopnutí na schodoch v záhradách. Zabdla na chlapcov sľub, že si po ňu príde.

Začala ho považovať za to, čo všetci ostatní – za nepriateľa.

Keby sa v tú noc držala ďalej od tých ciel, možno by sa jej nerozpadol celý svet.

1. KAPITOLA

Vtáčatko

Vo vzduchu bolo cítiť krv. Bledé slnečné svetlo sa sotva predieralo popolavou morskou hmlou okolo pobrežia, ale horúca železitá pachuť mi s každým nádychom naplňala pľúca.

Odhrnula som hrubé tkané závesy, aby som sa presvedčila, či na úpäť veže, v ktorej sídlila moja rodina, neúradovala smrť a nenechala za sebou krvavú stopu. Prašné cesty pretínajúce les a kamenná pevnosť, ktorú sme každé leto dva týždne nazývali domovom, sa naplnili hlučnými kupcami a dvoranmi pripravujúcimi sa na festival.

Žiadne kosti. Žiadne mäso. Žiadna krv.

Nechala som záves spadnúť späť na miesto. Prstom som prechádzala po vyšitých ružiacich a havranoch – symboloch našich klanov Nočných férov v Severnom kráľovstve. Aj Východné, Južné a Západné kráľovstvo malo svoje vlastné jedinečné značky.

Prichádzala som o rozum. O spánok ma pripravovali nočné mory o hadoch požierajúcich vtáčatká. Teraz som tú krv a smrť zo snov prenášala do reality. Možno preto, že Karmínový festival pripomínal koniec vojny. Alebo preto, že toto bol

už desiaty festival, odkedy sme našich nepriateľov, morských férov, uväznili pod hladinou.

Každý rok, keď sa leto chýlilo ku koncu, boli tie strašidelné sny čoraz živšie, akoby získavali moc aj počas dňa. Vzdialený sľub útleho chlapca zamknutého v cele sa v mojej mysli stal jedom. Nekonečná predstava obludných hadov noc čo noc vystupujúcich z mora.

Bola som hlúpa. Od konca veľkej vojny sa o morských féroch ani len nešeplo. Toto leto nebude iné.

Otvorila som zásuvku nočného stolíka, aby som sa upokojila. Ležali tam tri beztvaré časti – to jediné, čo zostalo z talizmanu s runou. Odkedy sa zlomil, kúsky boli čoraz krehkejšie, akoby sa postupne opäť stávali pieskom z pobrežia.

Zabuchla som zásuvku a vrátila sa do širokej postele, pričom som si cez hlavu prehodila ťažkú kožušinovú prikrývku. Osamote som sa mohla poddať búšeniu svojho nepokojného srdca, vlhkému potu na dlaniach a nervóznemu chveniu v žilách.

Pevnosť navrhli tak, aby v nej mohli bývať všetky štyri kráľovské rodiny férskeho kráľovstva. Pre morských férov sme boli všetci len zemskými férmi, ale v skutočnosti sme mali klany s rozličnými magickými schopnosťami a talentmi.

Všetky klany počas Veľkej vojny spoločne bojovali za mier proti temnej zúrivosti – môj klan tak volal mágiu – a ľuďom z Večného kráľovstva, morským férom. Jeho ľuďom. Festival bol zámenkou na oslavu víťazstva a každý, koho som ľúbila, mal možnosť stráviť deň rôznymi hrami, lukostreľbou, rušnými plesmi a pitím až príliš veľkého množstva sladkého piva. Nevedela som si vysvetliť, prečo sa toto leto cítim tak... inak.

„Livvia!“ Ťažký úder na hrubé dvere z dubového dreva otriasol trámami. „Potrebujeme ťa, a predsa ťa nevieme nájsť. Tvoju neprítomnosť som si všimol ako prvý, ak by si sa niekedy zamýšľala nad tým, komu na tebe najviac záleží.“

Už muselo byť veľmi neskoré ráno, ak po mňa poslali práve Jonasa.

Dobre zahraný strategický krok. Ten jeho vulgárny jazyk bol rovnako šarmantný ako ostrý. Vedel, ako ho dobre použiť.

„Ženské problémy,“ zakričala som, ale hlas mi tlmil vankúš. „Radšej choď bezo mňa.“

„Prijímam túto výzvu.“ Odmlčal sa. Potom sa ozvalo niekoľko cvaknutí zámky a dvere sa otvorili.

Rýchlo som sa posadila a zamračila sa. „Jonas Eriksson, varovala som ťa v súvislosti s odomykaním mojich zámok.“

Jonas sa usmial šibalským úsmevom, ktorým si získal priveľa srdc na svojom dvore. „Spomínam si, že si mi to raz zakázala, a mňa to jednoducho nezaujímalo.“

Bastard.

Jonas svojou výškou a šírkou vyplnil dvere. Vďaka tomu, že bol ako dieťa aktívny a ako muž ešte aktívnejší, bolo jeho telo stvorené na boj a zároveň dostatočne vrtké, aby sa medzi tieňmi dokázal prešmyknúť ako zlodej v noci.

Jeho obratnosť pri narábaní so zámkami a manévrovaní úzkymi priestormi by bola znepokojujúca, keby bol zlovestný. Pravda bola taká, že Jonas a jeho dvojča Sander si nemohli pomôcť, ak išlo o zakrádanie sa. Vychovali ich dost' prefíkaný kráľ a kráľovná, ktorí tiež raz či dvakrát kradli.

Jonas pristúpil k vysokému oknu a odhrnul ťažké závesy. Zažmurkala som, keď do izby prenikli slnečné lúče a za nimi sa zdvihol vietor, ktorý so sebou priniesol ďalšie predstavy o krvi, ďalšie znaky mora.

S rukami vbok a samol'úbym úsmevom sa ku mne otočil.

„Spokojný?“ Poškriabala som sa na hlave cez bujnú spleť mojich tmavých vrkočov.

„Nesmierne.“ Jonas, starší z princov Východného kráľovstva, mal žiarivé zelené oči a pod tmavým strniskom sa mu skrýval šibalský úsmev, vďaka ktorému do jeho izby vkĺzla nejedna dáma. Keby vedeli, že pod všetkými jeho intrigami a vtipmi sa skrýva dobré a lojálne srdce, nikdy by mu nedali pokoj. „Vstávaj. Koče už odchádzajú.“

Preboha, ako dlho som spala?

„Švihaj, Liv. Myslím to z lásky, ale chvíľu potrvá, kým zo seba spravíš človeka. Vyzeráš, akoby ťa zhltna koza a potom si vyšla spolu s výkalmi.“

„Povedala som ti už, že *vôbec nie si* očarujúci?“

„Veľa ráz. Stále sa mylíš.“ Jonas si jednou nohou kľakol na moju posteľ. „Vyzeráš sklúčene, Livie. Povedz, čo ťa sužuje.“

„Nič, iba ty.“

„Zraňuješ ma.“ Ruku si pritlačil na znak meča obkoleseného tieňmi, ktorý mal prísť na tmavej tunike. Pečať jeho dvora. Počas toho, ako ma skúmal, mu tvár trochu zväžnela, až som sa chcela pred jeho pohľadom skryť pod prikrývku. „Žarty bokom – si v pohode?“

Spustila som plecيا. Nevýhodou priateľstva budovaného od útleho detstva bolo, že sme poznali každú črtu tváre toho druhého, každý záchvev jemných svalov. Poznali sme navzájom naše silné a slabé stránky. Naše obavy.

Oprela som sa o vankúše s očami upretými na trámy. „V noci sa mi opäť sníval ten sen.“

„A doriti.“ Jonas odhodil tri nože, ktoré mal pripevnené na opasku, odkopol topánky a vyliezol na moju posteľ. „To si mala hneď povedať.“

Ten idiot sa oprel o drevené čelo postele, prekrížil si nohy a vystrel ruku, aby mi pokynul, že mám ísť k nemu.

Nepohla som sa.

Jonas nadvihol obočie a mykal prstami. „Budem čakať aj celé dopoludnie, Livie. Sama vieš, že hej.“

„Si nádherne úbohý.“

Zachichotal sa. Vzďala som to a pritlačila sa k jeho boku. Ochránársky ma objal okolo pliec.

Chvíľu sme boli ticho. Líce som mala opreté o jeho hrud', keď sa ozval jeho hlboký hlas. „Viem, že festival vyvoláva veľa spomienok, viem, že tí morskí smradi odišli s mnohými

hrozbami voči tvojmu apovi a rodine, ale nikdy sa nevrátia. A ak áno, bude mi ct'ou odťať Krvavcovi hlavu.“

Usmiala som sa a objala ho okolo pása. Len moji priatelia vedeli o snoch, ktoré ma prepádávali od konca vojny. V nich si po mňa prišiel had, roztvoril čeľusť a celú ma prehltol. Dokonca aj v sne som vedela, že ho poslal Erik Krvavec.

Večný kráľ.

Za smrť svojho otca vinil Valena Ferusa, kráľa Nočných férov.

Bola to pravda. Môj otec zabil kráľa Thorvalda z Večného kráľovstva rok pred mojím narodením. Mal na to naozaj dobrý dôvod.

Erik bol počas vojny len chlapcom s hrozbami a prázdnyimi sľubmi.

Toto všetko som vedela, no aj tak som sa nedokázala zbaviť ťaživej predtuchy niečoho strašného na obzore. Akoby mier bol iba krehký kus ľadu a bolo len otázkou času, kedy praskne.

„No tak.“ Jonas ma objal aj druhou rukou, zošuchol sa nižšie a oprel si zarastené líce o moje čelo. „Potrebuješ nejaké rozptýlenie, však? Vieš, lady Freydis...“

„Prisahám, že ak budeš ďalej rozprávať...“

„Nie, počúvaj. Niečo sa stalo a tak úplne neviem, ako to mám chápať.“

Povzdychla som si. „Fajn. Čo sa stalo?“

„Včera večer sme prišli do pevnosti a všetko prebiehalo ako zvyčajne. Sander sa ponáhlal preč, aby mohol byť zasa divný a strkať nos do kníh. S Freydis som mal od minuloročného festivalu dohodnutý príjemný program, takže ma neprekvapilo, keď som ju našiel v svojej izbe.“

Zagúľala som očami, ale zaškerila som sa. Jonas skutočne vyzeral zmätene. Keby mal trochu rozumu, uvedomil by si, že Freydis sa zaujímal o jeho titul tak, ako sa on zaujímal o jej telo, nie srdce.

„Čo sa stalo?“ uštípla som ho do boku. „Už ťa požiadala o korunu?“

„Vôbec nie,“ povedal. „Vieš, nebola sama. Bola s ňou Ingrid Nilsdotter.“

Vyvalila som oči. „To nemyslíš vážne.“

„Veľmi vážne. V každom prípade, potrebujem radu, pretože v istej chvíli sme sa ocitli v polohe, kde...“

„Preboha, prestaň!“ Odstrčila som ho a zliezla z postele.

„Prečo?“ Jonas na mňa zízal. „Myslel som si, že mi chceš pomôcť. Freydis spravila s nohami istú vec a potom Ingrid...“

„Jonas, ešte slovo a vyrežem ti jazyk.“ Ponáhľala som sa do rohu izby a otvorila lakované dvere šatníka. Horúčkovito som sa prehrabávala šatami, tunikami, nohavicami, hľadala som čokoľvek, čo by ma dostalo preč od tohto blázna a jeho oplzlých pokusov s dvornými dámami. Za paravánom som skákala na jednej nohe, keď som si navliekala čierne nohavice. „Chod' sa o tomto porozprávať so Sanderom. Vážne, ako ti napadlo, že by som niekedy chcela vedieť o...“

Stíchla som, keď ma jeho smiech donútil vykuknúť spoza paravánu.

Jonas sa s rukami za hlavou oprel a na jeho peknej tvári sa objavil samoľúby úsmev. „Nie, neprestávajú sa obliekať. Ide ti to skvelo.“

So zaťatými zubami som po ňom hodila jednu členkovú čížmu. „Hovoril si o tom, len aby si ma dostal z postele.“

„Vždy dodržím svoje slovo a sľúbil som, že tam budeš s nami. Nespochybňuj moje metódy, keď fungujú. Najmä v také dôležité dni ako je tento.“ Skĺzol z postele a zdvihol môj jemný strieborný diadém v tvare viniča s kvetmi. „Zabudla si, že dnes ráno prišli noví Havraní dôstojníci, aby odprevadili našich rodičov na zasadnutie rady? Tým myslím Aleka. Pamätáš si ho? Naposledy ste boli milovaní bratranec so sesternicou, ale možno sa to za tých šesť mesiacov, čo bol preč, zmenilo.“

Nemohla som sa ubrániť úsmevu. Aleksi bol skôr druhý brat. Vybojoval si hodnosť dôstojníka v Havranej armáde a na

druhú polovicu výcviku ho umiestnili k zamrznutým vrchom na Severe.

„Nezabudla som, ty nafúkanec.“ Tešila som sa na chvíľu, keď budeme znovu všetci spolu. Jediným snom som sa nechala rozptýliť od karavány Havranov, ktorá prišla, aby odprevadila kráľov a kráľovné na každoročné zasadnutie rady.

Rýchlo som sa doobliekala, vypláchla si ústa a požiadala Jonasa o pomoc pri uhládzaní vrkočov.

O štvrt' hodiny som opúšťala svoju izbu s dýkou z čiernej ocele na opasku a rukou prepletenou okolo Jonasovej.

„Klaniam sa ti, priateľu,“ povedala som mu, keď sme prišli ku kľukatému schodisku, ktoré viedlo do auly pevnosti. „To bola jedna z tvojich lepších lží, aby si ma donútil rozhýbať sa.“

Pobozkal mi hánky a uškrnul sa. „Ach, Livie. Kto povedal, že to bola lož?“

2. KAPITOLA

Vtáčatko

Vpevnosti sa to hemžilo krajčírmi i krajčírkami, ktorí dvoranom a šľachticom upravovali róby, saká a kabátce na zajtrajšiu maškarádu. Sluhovia a vojaci pobehovali medzi štyrmi rohovými vežami, aby sa uistili, že je o vládcov každej ríše dobre postarané.

Kým veža Nočných férov bola tichá a poddajná, z druhej veže, patriacej férom z Východného kráľovstva, bolo vždy počuť oveľa viac hluku, ktorý sa potom rozliehal po celej pevnosti.

„Trýzni Sander vašich ľudí?“ opýtala som sa Jonasa, keď sme kráčali cez otvorenú sieň. Síce bol rovnako pekný aj rovnako prešibaný, Jonasov brat – dvojča reprezentoval vážnu stránku tejto dvojice. Tam, kde si Jonas užíval, Sander sa držal v úzadí. Keď Jonas na každom zhromaždení vhuhol do postele s novou milenkou, Sander zostal s nami – svojimi priateľmi, rodinou, blízkymi.

Jonas uprel zrak na vežu svojej rodiny a zasmial sa. „Nie, myslím, že niekto skôr nazval môjho apa *Výsost'* alebo nejako inak prejavil náklonnosť ku kráľovi a teraz nastalo peklo.“

Zasmiala som sa, ale pravdupovediac, naozaj sa to mohlo stať. Tak ako moji rodičia, aj všetci králi a kráľovné našich ríš bojovali vo vojnách o svoje tituly. Nie všetci sa narodili do kráľovskej rodiny a otec dvojčiat bol radšej, ak ho mali za intrigána a zlodeja než za kráľa.

„Tam sú. Vyzerá, že okolo Aleka je celý dav. Bože, pozri na toho sviniara.“ Jonas nesúhlasne stisol ústa. „Vrátil sa nám celý uhladený a afektovaný.“

Pred otvorenými bránami sa naše rodiny zhromaždili pri karaváne čiernych kočov. Okolo nich boli naši Havraní vojaci. Aleksiho, oblečeného v tmavej, striebrom lemovanej Havranej uniforme, častovali členovia kráľovskej rodiny Nočných férov objatiami, pokrikmi a chválami.

Zachichotala som sa, keď sa môj bratranec zdvorilo usmial, ale rozpačito rozhodil rukami. Hnedú tvár mal hladko oholenú a husté gaštanové vlasy spletené do vrkoča uprostred hlavy. Oči mu lemovala čierna očná linka a čiara mu pretínala aj pery.

„Vieš predsa, ako sa cíti, keď je stredobodom pozornosti. Preto je afektovaný.“

Jonas si odfrkol. „Nehovor, že Alek tajne nesníva o tom, že bude veľkolepým hrdinom. Len o tom mlčí.“

Zrýchlili sme, prebýjali sa davom a ja som sledovala svojho bratranca a rodinu. Alek má špicatejšie uši než ja, pretože som iba polovičný fér. Uškrnula som sa, keď sa zjavili matkine ľadovoplavé vrkoče, nato ovinula svoje štíhle ruky okolo Alekových ramien a pritisla si ho k sebe.

Elise Ferus bola síce férskou kráľovnou, ale narodila sa ako smrteľníčka. Život sa jej predĺžil podobne ako férom, keď sa vydala za môjho otca a bolo na nej vykonané kúzlo.

Jonas si ponatáhoval krk. „Doriti. Pozri sa na oblohu. Ak sa čoskoro nevrátíme do zátoky, zastihne nás búrka.“

Dvere drevenej brány boli priviazané a vpúšťali dnu slnečné svetlo odrážajúce sa od tmavej vody. Sledovala som jeho

pohľad na zúbkovaný okraj pobrežia. Nad obzorom sa valili mračná. Takmer akoby čakali na nejaký popud, ktorý prinesie hnev búrky k našim dverám. Zmocňoval sa ma strach; snažil sa ma presvedčiť, že obavy, ktoré som predtým pociťovala, boli nejakou zlou predtuchou.

Neďaleko od pobrežia sa po hladine mora tiahol tmavý pás. Prúd, ktorý delil vodu na dve časti a morská pena sa hromadila na mieste ako stagnujúce vlny, ktoré nikdy nenarazia o breh. Bola to Strž, bariéra medzi mojím ľudom a morskými férmami.

Väčšina ľudí si ju počas festivalu takmer vôbec nevšimla, no ja som od nej nemohla odtrhnúť zrak. Akoby napätie v mojej hrudi čakalo, že sa Strž roztvorí a vyrazí z nej prival morských férov.

Ďalšia jedovatá myšlienka, ktorá zostala hnisat' zo sľubov chlapca vo väzenskej cele.

Strž bola zapečatená a ako vždy neporušená.

Dýchaj. Sústred' sa. Nič nebolo inak. Pevnosť bola dobre chránená Havranmi na strážnych vežiach a pred vonkajšími bránami. Chodbami sa stále ozýval smiech služobníctva i dvoranov. Strž tam stála len ako pripomienka na iný svet uzavretý medzi vlnami.

Nič sa nezmenilo, a ani sa nezmení.

„Ešte máme dost' času sledovať, ako sa opíjaš. Pod', tam sú ostatní.“ Viedla som nás k prístrešku z plachiet, kde sa pred rannými horúčavami skrývali dediči ostatných kráľovstiev.

Sander Eriksson zdvihol tmavozelené oči od zažltnutých strán knihy viazanej v koži. Také isté oči, aké má jeho brat, len oveľa preffikanejšie. „Livie, akú historku ti Jonas povedal, aby ťa sem dostal?“

„To nechceš vedieť.“ Pustila som Jonasovu ruku a postavila sa za Miru, princeznú z Južného kráľovstva.

Napravila si diadém v tvare havraních krídel vpletený do tmavých vlasov a podráždene na mňa pozrela. „Dostaň odo mňa toto zviera.“

Rorik, môj mladší brat, sa oháňal dreveným mečom a triafal Miru do bokov alebo stehien, akoby pred ním stál úhlavný nepriateľ. Deväťročný Rorik bol na svoj vek síce malý, ale vydával hlasné bojové zvuky, keď neviditeľní útočníci umierali hroznou smrťou.

Sander zatvoril knihu, strčil si ju za nohavice a vysadil si Rorika na plecía. „Chceš byť Havran, Ror?“

Rorik sa uškrnul. „Tak to si píš, kurník šopa.“

Natiahla som sa a šľahla mu po špicatom uchu. „Čo mama povedala o takomto vyjadrovaní?“

„Nežaluj, Livie, a nedozvie sa.“

Jonas sa zarehotal a ťapol si s malým princom. „Ror, kedy sa z teba, doriti, stal taký chytrák?“

Podráždene som pozrela na Jonasa, keď môj brat minimálne trikrát zopakoval slovo „doriti“. Aj keď bol Rorik malý, mal divokého ducha a zbožňoval Havranov, najmä Aleksiho. Môj brat zdedil otcove tmavé oči, ale mal svetlejšie vlasy, akoby sa pokúšala preraziť aj bledosť našej matky.

„Alek vyzerá, že sa mu prevrátia vnútornosti.“ Jonas drgol svojho brata do rebier. „Desať zlatých *penge*, že sa povracia z traumy, ktorú mu vo vrchoch spôsobili nadriadení.“

Sander držal Rorika za nohy a mlčky hodnotil môjho bratranca, keď sa blížil k svojim veliteľom. „Beriem.“

„Vy dvaja ste stále rovnakí,“ zamrmlala Mira a prevrátila oči.

Hrýzla som si líce. Dvojčatá sa nedali odhovoriť od intrigovania a šibalských dohôd. Fígle a triky mali v krvi.

„Už ide.“ Jonas chytil Sandera za predlaktie a bez mihnutia oka študoval Aleksiho. „Každú chvíľu... doriti.“

Keď sa Aleksi lúčil s veliteľmi Havraních jednotiek, pôsobil neuveriteľne sebavedomo. Jonas mal dôvod riskovať. Nech Alek vyzeral akokoľvek kráľovsky, opovrhoval pozornosťou, ktorú jeho hodnosť na dvore priťahovala. Princ, teraz aj príslušník Havranov, nepochybne cítil, ako sa do neho zabodáva-

jú všetky pohľady, keď si so svojimi spolubojovníkmi stískal predlaktia.

Jonas si pritlačil päť na ústa, keď sa Aleksi bez akéhokoľvek prešľapu otočil, aby pozdravil svojich otcov – mojich strýkov Sola a Tora.

Keď úspešne a bez zakopnutia objal svojich otcov, Sander vystrčil ruku. Jonas zanadával a hodil svojmu bratovi do dlane desať korún.

Z jednej zo strážnych veží sa ozvalo zatrúbenie.

„Konečne,“ zamrmlal Jonas.

„Keby tvoja matka vedela, ako veľmi chceš, aby odišla, zlomilo by jej to srdce,“ zašepkala som.

„Ako sa opovažuješ?“ spýtal sa urazene. „Moja matka je svetlo môjho srdca. Ale na tomto festivale mám plány a sú veci, ktoré by matka o svojom synovi nemala vedieť.“

„Nikdy sa nepreniesol cez to, že ho Ma pred niekoľkými mesiacmi prichytila s jednou jeho súperkou z tréningu,“ povedal Sander potichu.

Jonas zbledol. „Bolo to hrozné. Niekoľko týždňov som sa jej nedokázal pozrieť do očí.“

Okolo kočov sa zhromaždili Havrani. Sander si zložil Rorika z pliec a spolu s Jonasom sa išli rozlúčiť so svojou rodinou; Mira sa vybrala za svojou. Aj napriek jeho protestom som chytila brata za ruku a ťahala ho k nášmu klanu.

Naši ľudia – Noční féri – mali dar od Boha ovládať zem, kým Východné kráľovstvo, kam patrili aj Jonas a Sander, ovládalo zložitú mágiu mysle a tela. Mirini ľudia pochádzali z Južného a Západného kráľovstva, kde féri dokázali prekrúcať osud, meniť podobu alebo ovládať myseľ pomocou trikov a ilúzií.

Pohľad mi sklzol na mamu a otca.

Otec mal svoje atramentovočierne vlasy sčesané a po stranách spletené do vrkoča odhaľujúceho jeho špicaté uši. Niečo pošepkal mojej matke, ktorá bola so svojimi ľadovoplavými

vlasmi a krištáľovými očami jeho protikladom. Zakryla si ústa, aby sa mohla zasmiať nad tým, čo povedal.

Obaja boli nemilosrdní bojovníci, ale jeden k druhému boli až otravne nežní a milujúci. Odjakživa sa modlím, aby som si raz našla takú lásku, ako je tá ich.

„Alek!“ Rorik zakričal najprv naňho, až neskôr na rodičov.

Aleksi sa zaškeril a davom sa predieral priamo k nám.

Nadšene som zvyškla a objatím ho takmer udusila. Chytil ma za pás a stisol.

„Už nikdy ma nesmieš nechať samu šesť mesiacov s Jonasovým krátkym rozsahom pozornosti.“

Alek sa zasmial a ukázal na svoju novú uniformu, ktorú dopĺňal aj nový nôž. „No, čo myslíš?“

Dlane som mu položila na tvár. „Vyzeráš nafúkane, povýšenecky a nezaujímavo.“

Aleksi sa dunivo zasmial, potom si ma pritlačil k boku a svoju hlavu si strčil pod pazuchu. „Čo si to povedala? Impozantne? Neuveriteľne mocne? Sesternica, nepočul som; čo si povedala?“

V zime som oslávila dvadsať rokov a Aleksi dvadsaťštyri. Stále sme v sebe dokázali prebudiť detinskosť.

„No, dofrasa, Alek!“ prehovoril Rorik. „Máš poondiaty kapitánsky nôž!“

Aleksi si pred neho kľakol, aby mu ukázal sax nôž. Jedna moja časť sa bála, že môj brat omdlie, a druhá, že sa pri hladeaní čepele rozplače.

„Livie.“ Mama sa mi jemne dotkla ruky. Chvíľu ma skúmala pohľadom, akoby vytušila, že som mala nepokojnú noc. Vždy to dokázala. „Si v poriadku, zlatičko?“

„Je mi fajn.“ Objala som ju a hlavu si položila na jej plece, aj napriek tomu, že bola odo mňa nižšia. „Na svitaní všetko zmizlo.“

Jemne ma pohladila po predlaktí. Urobila všetko pre to, aby zmiernila nočné mory, ktoré ma roky sužovali. Sušila mi čelo,

dovolila mi spať medzi ňou a otcom, spievala uspávanky, upokojovala ma. Teraz ma jednoducho držala, aby som vedela, že je tu vždy pre mňa.

S povzdychom sa pozrela na oblohu. „Dúfam, že vám zajtra počas hier nebude pršať.“

„Tiež dúfam, že nebude, lebo Alvu kopnem do tých jej hlúpych nôh,“ povedal Rorik, keď odišiel od Aleksiho a znovu sa začal oháňať svojím dreveným mečom. Alva bola dcéra otcovho Prvého rytiera a nejako sa stala princovou úhlavnou protivníčkou. „Má ich dlhé ako konáre. Stavím sa, že ich prelomím.“

Odfrkla som si. Rorik opäť nedbalo sekal mečom do svojho neviditeľného lumpa. Mal pred sebou ešte dlhú cestu, kým si oblečie vojenskú atilu ako Aleksii.

„Bohovia nech ma chránia pred týmto chlapcom,“ zamrm-lala si moja mama popod nos, potom zavrela oči. Moja matka nebola slabá, ale mala som pocit, že syn ako Rorik by bol záhubou každej matky.

Rorik náhle skončil svoj imaginárny boj a rozžiaril sa, keď prišiel ďalší Havran. „Stieg!“

Stieg bol otcov kapitán a po boku mojich rodičov stál ešte predtým, ako zložili sľub, roky pred vojnou. Bol stály ako slnko a tvrdý ako žula. Bola som si istá, že Rorik nesníva o korune, pre ktorú sa narodil, ale o dni, keď bude slúžiť po boku Stiega.

Kapitán sa s úsmevom na hrčovitých perách postavil vedľa Rorika. „Cvičíš, mladý princ?“

„Stále.“

Stieg sa zasmial a postrapatil Rorikovi vlasy. Jazvy, čierne runy na kapitánových líkach a nos prepichnutý krúžkom z kosti mu dodávali nádych divokosti, ale jediný pohľad na hravý lesk v ocelových očiach prezrádzal jeho skutočnú povahu.

„Koče sú pripravené, kráľovná moja,“ povedal Stieg a úctivo sklonil hlavu.

Mama si vzdychla a pri pohľade na mňa sa jej obočie zvrástilo obavami.

Preplietla som si s ňou prsty. „Ma, som v poriadku. Choď. Oddýchni si od nás pár východov slnka.“

Zakryla mi dlaňou ruku. „Desať rokov. Je ťažké pomyslieť na to, že si nebola oveľa staršia ako Rorik, keď sa všetky boje skončili. Tohtoročný festival je pripomienkou toho, ako ďaleko sme sa dostali, preto mám z neho iný pocit.“

Zmeravela som. Cítila sa tak znepokojene ako ja? Preglgla som a odmietala myslieť na to, čo všetko by to znamenalo, keby sa každý z nás tento rok cítil trochu znepokojene. Bolo pravdepodobné, že som sa cítila divne z rovnakých dôvodov ako moja matka. Veľmi veľa sa toho zmenilo a tieto významné roky spôsobili, že sa zamýšľame nad všetkým, čo sa stalo.

To bola príčina.

Namaľovaná dýka ovitá trními ruží a bojová sekera zdobili dvere koča Nočných férov, ktorý odvieze mojich strýkov a rodičov na kráľovské zhromaždenie.

Zhromaždenia sa vždy konali v paláci súčasného kráľa a kráľovnej. Obaja sa vyhýbali hromadným akciám ako Karmínový festival a jednotlivé klany vítali v svojom paláci uprostred vrchov vzdialenom dva dni jazdy.

Dohliadali tam na všetky problémy v kráľovstvách a pravdepodobne spomínali na vojny, ktoré spolu vybojovali, a udržiavali mier v našom svete.

Mama nás s Rorikom ešte raz objala, mňa pobožkala na líce a jeho navrch hlavy. „Liv, sľúb mi, že budeš múdra, v bezpečí, a nedovolíš Jonasovi v našej neprítomnosti spraviť desať nových dedičov Východného kráľovstva.“

„Ako by to spravil?“ vyzvedal Rorik.

S Ma sme si vymenili pohľady, zasmiali sa a objímali ho o trochu dlhšie.

Kým sa rozhorčovala nad Rorikom a vysvetľovala mu, ako bude v ich neprítomnosti poslúchať Stiega, ja som sa pomaly

zakrádala k jeho chrbtu. Jeho nedokázal prekvapiť nikto, ale teraz ho rozptyľoval rozhovor s mojimi strýkami, takže by sa mi mohlo podariť...

„Ahoj, zlatičko.“ Chýbali mi len dva kroky, keď sa otec otočil.

„Bože, oci. Myslím, že tvoja zúrivosť ti zosilňuje sluch.“ Zagúľala som očami, počkala, kým roztvorí svoju náruč, a potom ho obišla a najprv objala strýka Sola.

Keď môj otec zvrátil čelo a začal svojho brata prebodávať pohľadom, vedela som, že stálo za to medzi nimi rozvíriť bratskú rivalitu.

„Strýko,“ ozvala som sa. „Mám pocit, že sme sa od nášho príchodu nestihli porozprávať.“

Sol bol pekný ako môj otec, no namiesto tmavých očí Nočných férov ich mal tmavomodré ako ja. Jemne ma pobožkal na čelo. „Pretože môj kráľ je idiot a potrebuje všetok môj čas.“

Matka vydala pridusený zvuk. Zagánila na Sola a ukázala prstom na Rorika, ktorý si popod nos zamrmlal slovo idiot.

Sol sa rýchlo ospravedlnil, potom na mňa žmurkol. „Dievča, každým dňom sa viac podobáš na svoju krásnu matku. Koľké šťastie.“

Pochvalu som uvítala, ale zveličovala pravdu a bola provokáciou môjho otca.

Pravdaže, moja matka bola krásna, ale mali sme spoločné len oči. A dokonca sa modrá farba tých mojich aj tak viac podobala na tie Solove než na matkine. Pokožku som mala jemne hnedú ako otec a vlasy mali odtieň noci s nádychom červenej a tmavomodrej.

Zažmurkala som a išla objat' strýka Tora. Svojou vážnosťou a hlbavosťou bol krásnym protikladom svojho urodzeného manžela. S Torstenom sa mi spájali príjemné spomienky, keď ma učil, ako byť trpezlivá v boji. Každý jeho úder bol neústupčivý, rozhodný, mocný a prešibaný.

Keď som otca našla pohľadom, zovrel si predlaktia s Alekšim a cez jeho plece na mňa vrhol pohľad. „Aha, tak teraz som na rade ja?“

Objala som ho. Mali sme silné puto a už odmalička bol pre mňa tým najbezpečnejším miestom.

Odtiahol sa a s úsmevom vzal moju tvár do svojich drsných dlaní. „Rozhodol som sa, že ťa s nami vezmem na zhromaždenie.“

Zaskľabila som sa. Hovorí to každý rok.

„Valen, to teda nevezmeš,“ zakričala matka od koča. „Spustíš ju z očí a necháš, nech si užije slobodu.“

„Hej, nechám ju slobodne si užiť hlupákov, ktorí premýšľajú len svojimi čurákmi,“ odpovedal jej.

„Ach, bohovia.“ Matka zatvorila oči a potom s ľútostivým pohľadom pobozkala Rorika na líca. „Niet divu, že sa vyjadruje, ako sa vyjadruje, keď má takúto rodinu.“

„Liv.“ Otec ma chytil okolo pliec a odviedol ma nabok. „Chcel som ťa varovať. Viacero šľachticov ma požiadalo,“ preglgol, akoby zjedol niečo kyslé, „či by si im venovala kúsok svojho času.“

Zastavilo sa mi srdce. „Času akože...“

Zvraštil čelo. „Chcú byť tvojimi partnermi, zlatičko.“

Bohovia. Vyzerá hlúpo, že ma niečo také vyvedie z miery; som predsa dedičkou klanov Nočných férov, všetkých oblastí Severu. Očakáva sa, že si raz vyberiem druha alebo manžela. Pravda ma dusila. Už na to mám vek, no predsa som sotva *niečo* vyskúšala... Iba niekoľko ukradnutých bozkov od šľachticov v kráľovstvách, a aj tie boli väčšinou skúškou odvahy, aby som Jonasovi dokázala, že nie som puritánka.

Mužov som sa nebála, ale Mira bola jediná, kto vedel, aká som v láske neskúsená.

Partner. Znelo to tak... nudne.

Nechcela som partnera len preto, že sa to odo mňa očakávalo. Chcela som vášeň, takú spaľujúcu, že ak sa ma ten druhý

dlhšie nedotkne, vybuchnem. Chcela som vzrušenie, chaos a posadnutosť.

Čo ak si niekoho vyberiem, len aby som o päť rokov zistila, že jeden druhého nudíme, a nikdy nevyskúšam nič iné?

„Livie.“ Otec naklonil hlavu, a kým ostatní okolo nás rozprávali, stíšil hlas. „Vieš, že by som proti tvojej vôli nikdy s ničím nesúhlasil.“

„Ja viem.“ Donútila som sa k úsmevu a chytila ho za ruku.

Pobozkal mi hánky. „Znepokojuje ma, že kým tu nebudem, tak tu s tebou bude kopa nehodných bastardov.“

„Toho by som sa nebála, oci. Mám okolo seba samých až príliš ochranárskych mužov. Stačí jeden zlý pohyb a prídu o prsty.“

Posmešne si odfrkol a pritisol si ma k boku. „Prepáč, ale to, že ťa bude strážiť Jonas Eriksson, ma teda neupokojuje.“

„To som počul! Teraz mám pocit, že vám musím dokázať pravý opak a zámerne rozvíriť vody.“ Cez ruch sa k nám od koča jeho rodiny doniesol Jonasov hlas.

„Vidíš? Nemáš sa čoho báť,“ povedala som v objatí. „Stieg a väčšina Havranov je s nami.“

Otec ma pobozkal na čelo. Ešte raz som sa rozlúčila s mamou a strýkami a sledovala, ako každý vládca férov nastúpil do svojho koča a opustil pevnosť. Havrania garda ich nasledovala na koňoch alebo peši.

Kým sa vodcovia kráľovstiev trápili povinnosťami, ich de-diči, šľachtici, vojaci a dvorania na druhý deň oslavovali hrami, lukostreľbou, vrhaním sekier, plachtením po zátokách či ostrovoch a po západe slnka ich čakal maškarný ples s ďalším hodovaním a hýrením.

Stráže boli vždy nablízku. Dokonca aj Jonas a Sander mali osobných strážcov, ale takmer ich nebolo vidno, keďže boli rovnako prešibaní ako ich kráľovskí zverenci, ktorí sa ich pokúšali striasť na každom kroku. Bolo to tu bezpečné. Mohli sme prevracať oči, doberať si rodičov, ale nikdy by nás nenechali úplne bez ochrany.

Keď Stieg a traja ďalší Havrani pridelení najmladšiemu princovi zobrali Rorika dnu, Jonas ku mne podišiel s roztvorenou náručou.

„Festival sa môže začať.“ Zovrel Alekovi predlaktie. „Vitaj späť. Teraz, keď ťa vytrénovali vyvolávať násilie, môžem podať žiadosť, aby si sa stal mojím osobným strážcom na zajtrajšom plese? Mám taký pocit, že budem potrebovať niekoho na ochranu dverí pred sliedičmi. Nenechaj sa znepokojiť žiadnym zvukom, ktorý budeš počuť.“

„Nie,“ odpovedal Alek. „A možno aspoň raz skús tancovať aj nohami.“

„Bohovia, aká nuda. Budem tancovať, ako chcem, vďaka.“

Jonasov úsmev sa premenil na jeden z jeho prefíkaných úškrnov, ktoré mu na líci vytvárali atraktívnu jamku. Dnes zrejme Jonasove plány zostali na mne, keďže na mňa obrátil svoj temný pohľad. „Konečne môžeme oslavovať *naším* spôsobom.“

„Je múdre ísť tak blízko k Strži, keď sa blíži búrka?“ Ozvala sa Mira a ja som za to bola rada. Srdce mi búšilo od strachu a nervozity a prvý raz za celé roky som nechcela myslieť na ten deň, keď sme morských férov uzamkli za ochrannými symbolmi Strže.

„Áno,“ trval na svojom Jonas. „Navyše, Livie má opäť nočné mory. Od tejto chvíle žiadne trápenie počas Karmínového festivalu! Tak už poďme. Uvidíme, či sa nám podarí nájsť nejakých morských spevákov.“